Enderrock | Jordi Martí Fabra | Actualitzat el 13/12/2019 a les 14:09

Biel Majoral, sense pèls a la llengua

Parlem amb el cantador d'Algaida, que publica el CD + DVD 'Arasíquesí...'

Biel Majoral | Arxiu Ona Edicions

Biel Majoral, especialment estimat pels afeccionats a la música popular pel seu compromís social i artístic, no es prodiga gaire en treballs propis. Per això és tan celebrada la publicació del nou CD+DVD *Arasíquesí*... (Ona Edicions, 2019), on presenta nou repertori, arrelat i experimentat a parts iguals.

El juny passat, **Biel Majoral** va oferir un concert al Teatre Principal de Palma que va resultar especialment emotiu. En un principi, el cantador i el seu amic **Miquel Brunet** (pianista i editor d'Ona Edicions) van pensar en fer un DVD que quedés com el record d'una gran vetllada. "En principi aquesta era la idea -explica **Majoral**-, però en **Miquel** em va dir: Bé, i aquelles cançons que no tens enregistrades, no les penses gravar algun dia? I al final em va convèncer". I **Miquel Brunet** -que a més de la producció del disc, hi ha aportat el piano i el baix- hi afegeix: "Sí que el vaig empènyer una mica. En aquell concert hi va haver una energia molt especial. Així és que li vaig dir que ell, que sempre participa en tants de projectes i iniciatives, era una llàstima que no presentés un projecte propi reflectint el seu moment actual, amb noves sonoritats. Ell és un referent, i és més necessari que mai".

De manera que, finalment, el DVD d'aquell concert s'acompanya d'un disc nou de **Biel Majoral**, amb algunes peces que ha anat cantant de fa temps, com el poema de **Vicent Andrés Estellés** "La rosa de paper", que el té captivat, o el clàssic d'**Atahualpa Yupanqui** "Los ejes de mi

carreta", adaptada com "Les eines de ma lluita": "Aquesta cançó d'**Atahualpa** l'he cantada tota la vida -continua **Biel Majoral**-, m'agrada molt i em fa pensar en la lluita de la gent del poble, sempre menyspreada però que continua fent camí. Tenia pensat fer-la fa molts anys, però el que ara em va acabar de fer-me decidir va ser veure el Borbó saludant-se amb els Vox. Les cançons de lluita i de tristor, però també d'esperança, és una cosa a la qual la gent de la cultura i del poble no podem renunciar". Una de les raons per les quals Majoral és tan estimat és que no té pels a la llengua. La llibertat, tan vinculada amb la cançó de **Yupanqui**, és també l'eix de "Sa vida de l'homo n'és", amb música popular sobre un poema de Blai Bonet. "Aquesta, un altre cant a la llibertat on hi apareixen les màximes del Che Guevara que ens marcaven a la nostra joventut, l'he dedicat a Antoni Artigues, que va morir l'any passat".

Una altra versió significativa és "La hija de Juan Simón", transformada en "La filla de Juan Simón". Sobre aquesta peça tremendament popular gràcies al cinema, **Biel Majoral** vol remarcar que el seu referent no és el que se sol citar més habitualment, el d'**Antonio Molina**, sinó un anterior, el cantador republicà **Angelillo**, que la va interpretar anteriorment. **Majoral** n'ha fet una adaptació on la història original, relacionada amb la gelosia amorosa, vira un cop més cap al tema de la lluita per la llibertat.

"Sa Madona", que va incloure's al disc *Cançons per la trapa* (1996) i que aquí presenta uns nous arranjaments amb profusió de vents, és segons el seu autor "una cançó ecologista 100 %", i també una declaració d'amor i fraternitat amb el Principat de Catalunya, al qual es refereix la fòrmula "Mallorca nou vegades". I el valencià Vicent Andrés Estellés, a més de la citada i versionadíssima "La rosa de paper", apareix també en la lletra d'"El vi", amb la qual Majoral, un cop més, reivindica la senzillesa i la saviesa popular: "Llegeixo aquest poema com un cant contra l'esnobisme. Avui sembla que només els paladars exquisits i la gent de diners puguin apreciar el bon vi. Doncs jo reivindico el vi de cada dia. Reivindicaré sempre la senzillesa, que és el que ens ha de salvar de tanta beneitura. Hem de plantar cara i tenir esperança, no donar-nos mai per vençuts".

Miquel Brunet, Biel Majoral i alguns dels músics que han participat a 'Arasísquesí...' Foto: Arxiu Ona Produccions

Arasíquesí... s'ha gravat amb més creació a l'estudi que no pas arranjaments previs. "Jo vaig entrar a l'estudi i em vaig posar a cantar com cantaria en qualsevol altre espai -explica el cantador algaidí-, i els músics es van anar engrescant. El resultat és un disc on jo canto a gust i els músics toquen i recerquen a gust. M'agrada molt que ells vagin generant, d'acord amb la seva creativitat, músiques que s'adiguin amb el que jo explico en cada peça o que transportin els sentiments que expresso".

Un valor afegit del treball són els textos que diferents autors d'àmbits diversos han escrit per acompanyar cadascuna de les peces. "Quan vam tenir les peces, vaig enviar cada cançó a una persona concreta, a veure que l'inspirava. I cadascú hi ha dit la seva, els estic molt agraït", continua l'artista i activista.

Com ja és marca de la casa, l'exigència musical, literària i ètica s'acompanya en **Biel Majoral** d'una exigència plàstica, que en aquest cas es materialitza en la portada 'orgànica' de l'artista de Felanitx **Andreu Maimó**. "En **Maimó** té molta complicitat amb les coses de la terra, com jo. En el fons som fruit de la terra. Ara visc al camp i és la meva vida. Potser aquest disc em distreurà una mica, però ho suportaré. En principi això no estava previst, però crec que ho havia de fer", conclou **Biel Majoral**, sempre únic i genuí.